

[Sigsgaard.]
landbrugsspecialfonden. Denne fond skal nu ifølge FAO støtte Sydvietsnams militærjuntas krig imod befolkningen. Vicepræsident Ky har fremhævet, at FLN kun kan besejres, hvis landsbyerne vindes, og nu får Ky altså danske u-landspenge til dette formål. Bankens landbrugsekspert forbereder for tiden projektet. Jeg har ikke set ét ord om det i danske aviser. På den måde støtter Danmark også indirekte USAs krigsførelse i Vietnam med u-landspengene.

Det er ingen enlig svale. I december måned gav Den asiatiske Udviklingsbank 2½ mill. dollars til et fiskeriprojekt i Sydvietsnam. Hvad Danmarks rolle er dér, ved jeg ikke.

Nu kan man sige, at det måske er et uheld, at Danmark gennem Verdensbanken kommer til at støtte hel- og halvfascistiske regimer rundt omkring, men ydelsen af de danske statslån tyder ikke på det. I 1969-70 er seks af de syv lån ydet til reaktionære regimer, i fire af de syv lande har befrielsesbevægelser kæmpet eller kæmper stadig imod undertrykkelse. Det drejer sig om Indonesien, Tchad, Cambodiam og Korea. I de tre sidste lande bekæmper fransk og amerikansk militær direkte de folkelige befrielsesbevægelser. Den danske u-landsbistand på dette felt har altså et stærkt reaktionært og antidemokratisk anstrøg.

U-landsstyrelsen taler i øvrigt kun om Korea og mener åbenbart dermed den amerikanske satellit Syd Korea, mens det suveræne Korea i nord tilsyneladende slet ikke regnes som stat. Jeg synes, man skal blive ved med at støtte koreanerne, men det skal være dem, der kæmper imod undertrykkelsen, og det skal også være Nord Korea. Jeg synes, man skal støtte Indonesien, men det skal være de kræfter, der kæmper imod slavebindingen under USA. Jeg synes, at man skal støtte Cambodiam, men det skal være befrielsesfronten, der støttes. Jeg synes også, man skal støtte de portugisiske kolonier i Afrika, men ikke med investeringer som F. L. Smidth, Højgaard & Schultz og Dyrup, ikke gennem EFTA og ikke igennem NATO, som leverer de våben, der bruges imod frihedskæmperne, nej, det er befrielsesbevægelserne, der skal støttes.

Så længe dansk u-landsbistand overvejende støtter undertrykkerne imod de

undertrykte — i hvert fald de sider af dansk u-landsbistand, jeg her har talt om — så længe Danmark er medansvarlig for ud-sugningen af u-landene, så må vi gå imod denne udformning af dansk u-landspolitik. Det, der faktisk ydes, betales overvejende af lønmodtagerne, men det er erhvervslederne, der dirigerer anvendelsen ud fra deres profitmotiver.

Skulle VS bestemme, så blev pengene givet til befrielsesbevægelserne, dér kunne det virkelig mærkes, og de blev givet til socialistiske u-lande og andre u-lande med et progressivt regime, så midlerne kom til den brede befolknings gavn. Vi ville standse ethvert samarbejde med Verdensbanken og Den asiatiske Udviklingsbank; vi ville stoppe støtten til private investeringer i og handel med u-landene. Til de portugisiske kolonier, til Syd Korea og Cambodiam og Sydvietsnams regime ville vi bryde alle forbindelser. Den bistand, vi ville yde, skulle ikke ydes til projekter udvalgt af Danmark, men til de støttede landes udviklingsprogrammer, så de selv kunne bruge pengene dér, hvor de synes behovet er størst. En sådan u-landsbistand kan selvfølgelig ikke gennemføres i et kapitalistisk land, hvor alt jo først og fremmest skal gavne dansk erhvervsliv; også derfor er den vigtigste u-landsbistand arbejdet på at gøre Danmark socialistisk.

Men vi afviser ikke forbedringer på vejen, tværtimod, vi vil arbejde for dem. Et eksempel: i Chile er, hvad socialdemokraterne vel ville kalde en demokratisk revolution, i gang. Den trues af USA, den trues af landets egne højrekræfter. Tillad mig at citere Politiken for den 12. januar:

„Tusinder af Chiles rigeste familier har forladt landet, medbringende deres penge, siden chokvalget i september. Investeringstakten er faldet katastrofalt, de udenlandske firmaer flygter i uovervejende panik, priserne stiger.“

Chile har brug for hjælp. Hvis man virkelig havde den holdning, som der gives udtryk for i målsætningsparagraffen, hvad så med at stille et forslag om omfattende, ubundet hjælp til Chile? Og kan regeringen ikke, så kunne det jo være, at socialdemokraterne kunne.

Må jeg til sidst nævne — min taletid er ved at udløbe — at denne diskussion om dansk u-landsbistand, som måske ikke fører